

## **Bidstond 1 Korinte 1: 10-17**

Tijdens de vorige bidstond heb ik met jullie stilgestaan bij de eerste negen verzen van 1 Kor. 1. We zagen hoe Paulus ondanks alles dat er mis was in de gemeente, de gemeente aansprak als gemeente Gods, geheiligden in Christus, geroepen heiligen. Een gemeente die rijk is in woord en kennis, een gemeente die ten aanzien van geen enkele genadegave tekort kwam, een gemeente die uitziet naar de openbaring van de Here Jezus. Ik zei al dat er ondanks deze mooie woorden heel wat mis is in deze gemeente. En dat blijkt ook wel uit het zojuist gelezen gedeelte.

Paulus begint de tekst met een vermaning. Ik vermaan u broeders..... In ons taalgebruik heeft het woordje 'vermanen' nogal een negatieve klank. Het roept bij ons altijd een associatie op met het opgeheven vingertje waarmee mensen die in de gemeente niet in het gareel liepen benaderd werden. Maar het Griekse woord voor vermanen is positiever. Het betekent zoiets als erbij roepen, aanroepen, troosten en ook vermanen. Het zelfstandige naamwoord wordt in het Johannes Evangelie voor de Heilige Geest gebruikt. Meestal vertaald met Trooster, Plaatsvervanger, Voorspraak, Counceler (eng.).

Paulus richt zijn vermaning aan de broeders, een mannelijk woord. De NBV, de GN en de BGT hebben terecht broeders en zusters. De hele gemeente wordt aangesproken.

Paulus geeft ook nadrukkelijk aan namens wie hij de gemeente vermaant. Bij de naam van onze Here Jezus Christus! Het is maar niet iets waarover Paulus wat te zeggen heeft. Als dat zo was dan zou je ervoor kunnen kiezen om de vermaning naast je neer te leggen. Nee, hij spreekt namens Christus. Het gaat om Zijn Naam, Zijn eer. En wat zegt Hij dan namens de Here Jezus? Wees eenstemmig, vast aaneengesloten, één van zin en één van gevoelen. Paulus kon dit met grote stelligheid namens Christus zeggen omdat de Here Jezus in het Hogepriesterlijk gebed zelf gebeden heeft om de eenheid tussen Gods kinderen. *"Ik bid niet alleen voor dezen (de discipelen), maar ook voor hen, die door hun woord in Mij geloven, opdat zij allen één zijn, gelijk Gij Vader in Mij en Ik in U, dat ook zij in Ons zijn, opdat de wereld gelove, dat Gij Mij gezonden hebt"* (Jh. 17:20,21). Jezus koppelt hier de eenheid tussen christenen aan het getuigenis in de wereld. Als christenen één zijn,

zal de wereld geloven. Het tegengestelde is ook waar. Als christenen verdeeld zijn, zal de wereld niet geloven. Door verdeeldheid wordt Christus onteerd, door eensgezindheid wordt Hij verheerlijkt. Eensgezindheid is niet hetzelfde als 'overal over eens zijn'. We zien in Handelingen 11 een prachtig voorbeeld hoe in Antiochië een gemeente ontstond uit Joden en Grieken. Joden die de sabbat hielden, de besnijdenis handhaafden en zich hielden aan de spijswetten. Grieken, die zeven dagen in de week de winkel open hadden, gerust varkensvlees aten en onbesnedenen werden genoemd. Enorme verschillen in één gemeente. Een wonder op zich dat ze één gemeente vormden. Dat was in die tijd ongehoord. Hun onderlinge verschillen zijn veel groter dan, noem eens wat, de verschillen tussen Luctor en Oud Gereformeerd. Maar er was iets bijzonders met deze gemeente. Met al hun verschillen waren ze één. Eén in Christus. Vandaar dat de buitenstaanders een naam voor hen bedachten: christenen (mensen van Christus!). Dat werd bij alle verschillen gezien. Men was op hetzelfde uit, namelijk de eer van de Here Jezus Christus!

In Korinte werden de onderlinge verschillen echter uitvergroot. Er waren fanclubs in de kerk. De één zei 'ik ben van Paulus'. Paulus was een geleerd man. Als hij de bijbel ging uitleggen dan leerde je tenminste wat. Ja, maar zeiden anderen: 'ik ben van Kefas (Petrus)'. Ik houd van een vurig betoog. Ik houd van emotie. Ik houd van kwetsbaarheid. Die Petrus durft ook zijn eigen bloopers te benoemen. En daar zijn er zat van te noemen. En weer een ander voelt zich helemaal thuis bij Apollos. Apollos, een man met veel Bijbelkennis en een boeiende spreker (Hand. 19:24).

Behalve dat mensen achter hun voorgangers aanrenden waren er ook nog die zich 'van Christus' noemden. Dat ben je natuurlijk wel, maar dan mag je anderen niet uitsluiten, alsof zij niet van Christus zijn. Paulus houdt niet van leuzen en kreten. Die werken polariserend. Dat zie je in de politiek ook trouwens. Zodra mensen oneliners beginnen te brullen is het gesprek weg. Door leuzen en kreten zie je elkaar als vijanden. Leuzen en kreten verengen je blik vanwege eenzijdigheid. Omdat dankzij Christus de vijandschap tussen God en mens is opgeheven, behoren volgelingen van Christus allergisch te zijn voor partijzucht. Helaas laat de kerkgeschiedenis wat anders zien. Die zit vol met herhalingen van partijchap: Calvinisten, Lutheranen, Kuyperianen, Barthianen. Kerkmensen hebben vaker achter dominees aangelopen.

En wat denkt u van de polariserende kerknamen: Hervormd, Gereformeerd, Vrijgemaakt, Hersteld, Vol Evangelie, etc. ? Wie zich vrijgemaakt noemt, zegt dat een ander dat niet vrij is. Wie zich Hersteld Hervormd noemt zegt dat gewoon Hervormd niet goed genoeg is. Wie zich Vol Evangelie noemt zegt dat een ander halfvol is.

Paulus vraagt zich af hoe het kan dat christenen zo achter hun grote mannen aan lopen. Is Paulus soms gekruisigd, of ben je in zijn naam gedoopt? En vul daar gerust je lievelingsvoorganger maar in. Is ds. Postma, of Henk Binnendijk, of Arie vd Veer of Orlanda Bottenbley, of wie dan ook maar gekruisigd....nee, toch.

Paulus is dankbaar dat hij bijna niemand heeft gedoopt. Blijkbaar heeft hij het dopen aan zijn helpers overgelaten. Paulus ziet dopen niet als zijn primaire taak. Hij is geroepen om het Evangelie te verkondigen. Dat lijkt een wat vreemde tekst. Omdat volgens het zendingsbevel dopen en verkondigen nadrukkelijk bij elkaar horen.

Onderwijs alle volken en doop hen.....(Mt. 28).

Dat is ook zeker zo, maar dat wil niet zeggen dat de doop persé door degene die verkondigt hoeft te worden uitgevoerd. In onze kerkelijke traditie is het wel vaak zo dat predikanten en voorgangers zowel verkondigen als dopen. Dat is niet fout, maar ook niet het enige goede. Paulus heeft het aan z'n helpers overgelaten en dat blijkt achteraf een goede keus. Nu kan er geen groep ontstaan die beweert in zijn naam gedoopt te zijn.

Paulus is een prediker die maar één ding wil. Zijn Heiland groot maken. In het tweede hoofdstuk schrijft hij dat hij niet besloten heeft iets anders te weten dan Jezus Christus, en die gekruisigd! Om Zijn eer gaat het in de gemeente en daar past geen partijchap of fanclubpraktijken bij. Het moet in Korinte en in Oldebroek gaan om Jezus en Jezus alleen.

Amen